

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Urtos/3/2026
Identifikačné číslo spisu:	5026010003
Dátum vydania rozhodnutia:	27.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:5026010003.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Dušana Krč - Šeberu a JUDr. Dušana Szabóa, v trestnej veci odsúdeného P. E., v konaní o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 27. mája 2026, o sťažnosti odsúdeného P. E. proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 26. marca 2026, sp. zn. 5Ntc/1/2026, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného P. E. z a m i e t a.

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením Krajský súd v Žiline (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozhodol tak, že podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku, § 67 ods. 1 Trestného poriadku, § 18 ods. 1 zákona číslo 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, návrh odsúdeného P. E. na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu rozsudkom Krajského súdu v Žiline, spisovej značky 0Ntc/32/2020, z 26. mája 2021, právoplatným 23. júla 2021, ktorým bol uznaný rozsudok Krajského súdu v Ostrave, spisovej značky 30T/3/2017, z 23. júna 2017, v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci, spisovej značky 3To/127/2017, z 23. októbra 2017, právoplatným 23. októbra 2017, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, spisovej značky 0Ntc/2/2023, z 26. apríla 2023, právoplatným 26. apríla 2023, a v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, spisovej značky 0Ntc/12/2025, z 13. mája 2025, právoplatným 13. mája 2025, vo výmere 12 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal odsúdený P. E. (ďalej tiež „odsúdený“ alebo „sťažovateľ“) riadne a včas sťažnosť.

V písomných dôvodoch podanej sťažnosti poukázal na skutočnosť, že počas výkonu trestu odňatia slobody, na podklade jeho žiadosti, vzhľadom na jeho správanie, bol z ústavu s maximálnym stupňom stráženia preradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, kde sa nachádza aj v súčasnosti s tým, že počas celej doby výkonu trestu odňatia slobody plnil program zaobchádzania a svojím správaním si

postupne vytváral podmienky k úspešnému podmiennečnému prepusteniu, pričom vzhľadom na jeho vek, ako aj zdravotný stav nie je možné jeho pracovné zaradenie. Namietal, že počas výkonu troch štvrtín uloženého trestu odňatia slobody (vo výmere 12 rokov), teda takmer jednu dekádu (9 rokov) prehodnocoval svoje priority, uvažoval o svojej ďalšej budúcnosti s tým, že k svojmu skutku má jednoznačne kritický postoj, trest, ktorý mu bol uložený, prijal. Zamietnutie jeho žiadosti o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody považuje za porušenie jeho základných práv a slobôd, respektíve za porušenie zákona v jeho neprospech, vzhľadom na to, že podmienku vyplývajúcu z ustanovenia § 67 ods. 1 Trestného zákona, a to výkon troch štvrtín uloženého trestu, v jeho prípade 9 rokov, splnil. Odsúdený ďalej namietal, že v jeho prospech svedčí aj skutočnosť, že v minulosti už bol trikrát podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, pričom v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia sa vždy osvedčil a viedol riadny život s tým, že ani raz podmienky skúšobnej doby neporušil, o čom svedčia aj následné zahľadenia. Sťažovateľ taktiež vyjadril názor, že jeho odsúdenia v minulosti mu nemôžu byť pričítané v jeho neprospech, pretože v takomto prípade by inštitút podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody stratil zmysel, keďže žiadna osoba, ktorá bola v minulosti už odsúdená, by nemohla byť podmiennečne prepustená z výkonu trestu odňatia slobody. V tejto súvislosti sťažovateľ uviedol, že spĺňa aj materiálne podmienky pre jeho prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, čo plynie aj z niekoľkých hodnotení rôznych ústavov na výkon trestu odňatia slobody, v ktorých doposiaľ trest vykonával a rovnako tak v jeho prospech svedčí aj hodnotenie ústavu, v ktorom trest odňatia slobody momentálne vykonáva, a ktorý jeho podmiennečné prepustenie odporúča. Preto je odsúdený presvedčený, že ďalší výkon trestu odňatia slobody v jeho prípade by už bol kontraproduktívny s tým, že počas celej doby doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody dospel k jednoznačnému záveru, že v budúcnosti povedie riadny život a predovšetkým sa nedopustí žiadnej trestnej činnosti, pričom svojej rodine, ktorá po celú dobu pri ňom stojí a podporuje ho, túto skutočnosť sľúbil, čo je pre neho zaväzujúce, navyše v súčasnej dobe štát disponuje rôznymi inštitútmi ako napríklad probačným a mediačným dohľadom, a preto je presvedčený, že zmena spôsobu výkonu trestu je v tomto konkrétnom prípade jediná správna a zákonná. Sťažovateľ ešte uviedol, že si je vedomý toho, že Krajským súdom v Ostrave mu bolo uložené aj ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou s tým, že v minulosti opakovane podnikol kroky k tomu, aby sa mohol tomuto liečeniu podrobiť, preto skutočnosť, že toto liečenie doposiaľ nenastúpil, nemôže byť v žiadnom prípade vnímaná ako jeho pochybenie a nemôže byť prekážkou jeho podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov sťažovateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Žiline zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie, alebo prípadne, aby vo veci sám rozhodol. Zároveň vyhlásil, že v budúcnosti povedie riadny život, dodrží všetky prípadné obmedzenia a povinnosti, ktoré sa mu uložia a nedopustí sa žiadnej trestnej činnosti.

Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému podal odsúdený sťažnosť, ako i konanie tomuto výroku napadnutého uznesenia predchádzajúce a dospel k záveru, že podaná sťažnosť nie je dôvodná.

Podľa § 66 ods. 1, predvetie, Trestného zákona súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Podľa § 67 ods. 1 Trestného zákona osoba odsúdená za obzvlášť závažný zločin alebo osoba odsúdená na trest odňatia slobody podľa § 47 ods. 2 okrem osoby odsúdennej na doživotie môže byť podmiennečne prepustená až po výkone troch štvrtín uloženého trestu odňatia slobody.

Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Podľa § 415 ods. 1, veta prvá, Trestného poriadku o podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody rozhoduje súd na návrh prokurátora, riaditeľa ústavu na výkon väzby alebo riaditeľa ústavu na

výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa trest vykonáva, záujmového združenia občanov alebo na návrh odsúdeného na verejnom zasadnutí.

Súd, ktorý rozhodol o uznaní a výkone rozhodnutia, je oprávnený prijať všetky následné rozhodnutia spojené s výkonom trestnej sankcie vrátane podmieneného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody (§ 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov).

Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody odsúdený nemá automatický nárok. K jeho podmienenému prepusteniu môže súd pristúpiť len, ak vykonané dokazovanie vedie k spoľahlivému záveru, že u odsúdeného boli splnené zákonom stanovené podmienky, a to tak formálneho, ako aj materiálneho charakteru. Formálnou podmienkou podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody je vykonanie zákonom stanovenej časti uloženého trestu. Materiálnymi podmienkami je potrebné rozumieť preukázanie polepšenia odsúdeného a preukázanie skutočnosti, že je možné od odsúdeného dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Z predloženého spisu je zrejmé, že odsúdený v prejednávanej veci vykonáva trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov, so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu pôvodne s maximálnym stupňom strázenia (aktuálne po preradení vykonáva spomínaný trest v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia), uložený mu rozsudkom Krajského súdu v Ostrave, spisovej značky 30T/3/2017, z 23. júna 2017 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci, spisovej značky 3To/127/2017, z 23. októbra 2017, právoplatným toho istého dňa, uznaným na území Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 26. mája 2021, spisovej značky 0Ntc/32/2020.

Vo vzťahu k formálnym podmienkam podmieneného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody ohľadom uznaného trestu je nutné uviesť, že z hľadiska posúdenia dotknutého trestného činu ako prečinu, zločinu alebo obzvlášť závažného zločinu vo vzťahu k podmienke výkonu určitej časti trestu pri podmienenom prepustení (§ 66, § 67 Trestného zákona) je rozhodujúca právna kvalifikácia podľa cudzieho rozhodnutia (a týmto rozhodnutím kvalifikačne použitého zákona iného štátu), ktoré bolo uznané príslušným súdom Slovenskej republiky, a to z hľadiska kritérií uvedených v § 10 a v § 11 Trestného zákona (forma zavinenia a trestná sadzba trestu odňatia slobody). [Rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 13/2016].

Používajúc vyššie uvedené kritériá je potrebné trestný čin, zo spáchania ktorého bol odsúdený uznaný vinným, posúdiť ako obzvlášť závažný zločin. Konanie odsúdeného bolo totiž uznaným rozhodnutím právne posúdené ako obzvlášť závažný zločin vraždy v štádiu pokusu podľa § 145 ods. 1 Trestného zákonníka Českej republiky v spojení s § 21 ods. 1 Trestného zákonníka Českej republiky, teda ako úmyselný trestný čin, za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere od 12 do 20 rokov.

To potom znamená, že v prejednávanej veci sa pre naplnenie formálnych podmienok pre podmienené prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody vyžaduje výkon troch štvrtín, teda 9 rokov. Vzhľadom na to, že v predmetnej veci, ako to plynie z uznesenia krajského súdu o započítaní väzby, trestu a doby prevozu, spisovej značky 0Ntc/32/2020 z 10. novembra 2021 (ale aj v spise zhromaždených podkladov), odsúdený vykonáva trest odňatia slobody od 20. januára 2017, formálnu podmienku pre jeho podmienené prepustenie teda splnil 20. januára 2026.

Vo vzťahu k posúdeniu splnenia materiálnych podmienok podmieneného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, súd skúma, či u odsúdeného došlo k polepšeniu, teda, či uňho prebehol proces vnútornej premeny jeho osobnosti oprávňujúci „nádej“, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život, v rámci čoho musí zvážiť aj závažnosť a povahu trestných činov, ktorých sa vykonávaný trest týka, plnenie si povinností a správanie sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody.

Polepšenie je vývojový proces vnútornej premeny páchatelovej osobnosti, ktorý sa navonok prejavuje v jeho správaní. Dobré správanie odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody však samé osebe automaticky neznamená, že sa odsúdený polepšil, pretože môže byť aj len prejavom vonkajšej adaptácie odsúdeného na prostredie väznice, nie náznak skutočných zmien osobnosti odsúdeného (primerane rozhodnutie publikované v Zbierke pod číslom R 37/1973).

Materiálnu podmienku možnosti očakávať, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život v zmysle § 66 ods. 1, predvetie, Trestného zákona je potrebné skúmať aj pri zohľadnení okolností predchádzajúceho života odsúdeného, vrátane jeho skorších odsúdení (primerane rozhodnutie publikované v Zbierke pod číslom R 5/2017).

Z ustálenej súdnej praxe teda vyplýva, že len dobré správanie sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody samé osebe ešte nemusí byť prejavom, že sa odsúdený polepšil, pretože môže ísť len o prispôsobenie sa podmienkam výkonu trestu odňatia slobody, prípadne o účelové konanie motivované výlučne snahou byť podmiennečne prepustený, ktoré po odpadnutí motivácie dobrého správania nedáva záruku, že odsúdený povedie riadny život. K splneniu materiálnych podmienok pre podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, teda dôjde až vtedy, keď vykonané dokazovanie predstavuje spoľahlivý podklad pre záver, že odsúdený sa vo výkone trestu odňatia slobody dobre správa, pretože si uvedomuje nesprávnosť svojho doterajšieho konania spočívajúceho v páchaní trestnej činnosti, je odhodlaný viacej takto nekonať, došlo uňho k zmene škodlivých návykov a nevhodných charakterových vlastností, ktoré viedli k páchaniu trestnej činnosti. Len pasívne prispôsobenie sa podmienkam výkonu trestu odňatia slobody pre podmiennečné prepustenie z výkonu takéhoto trestu zjavne nestačí.

Na tomto mieste si je nutné ešte uvedomiť, že trest, z výkonu ktorého chce byť odsúdený podmiennečne prepustený, mu bol uložený právoplatným odsudzujúcim rozsudkom, ktorý nie je možné v rámci konania o podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody preskúmať, meniť ani rušiť, a to ani z pohľadu, či uložený trest je primeraný, zákonný, správny, pretože by tým dochádzalo k neprípustnej zmene právoplatných rozhodnutí mimo rámca mimoriadnych opravných prostriedkov. Vyššie označený český súd, ktorý odsúdenému dotknutý trest uložil, dospel k záveru, že na jeho nápravu a ochranu spoločnosti pred páchaním trestnej činnosti z jeho strany je potrebný práve trest vo výmere 12 rokov, pričom slovenské súdy v rámci rozhodovania o podmiennečnom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody nie sú oprávnené tento záver preskúmať a v dôsledku toho ani uložený trest meniť.

Dobrodenie zákona v podobe možnosti podmiennečného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody je viazané na pomerne prísne vyššie uvedené formálne a materiálne podmienky a len v prípade spoľahlivého zistenia, preukázania ich splnenia môže (nemusí) byť odsúdený podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, inak celý trest vykoná.

Z predloženého spisu, a to najmä odpisu registra trestov je zrejmé, že odsúdený sa v minulosti opakovane dopúšťal trestnej činnosti (má 8 záznamov), a to najmä úmyselnej tak majetkovej, ako aj násilnej povahy s tým, že trestná činnosť násilnej povahy mala u neho gradujúcu tendenciu.

Z hodnotenia správania sa odsúdeného v českých väzniciach, keďže odsúdený časť trestu (viac ako 4 a pol roka) vykonával v Čechách, plyní, že aj keď v prevažnej miere odsúdený program zaobchádzania plnil, od októbra 2020 do decembra 2020 tomu tak nebolo s tým, že v tom čase bol odsúdený disciplinárne potrestaný za porušenie zásad slušného správania sa medzi odsúdenými a program zaobchádzania začal opätovne plniť v januári 2021.

Z hodnotenia Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou už potom plyní, že odsúdený program zaobchádzania plní, jeho správanie je na požadovanej úrovni, v dostupnej dokumentácii bol evidovaný 1 kladný poznatok, bol 2-krát disciplinárne odmenený, disciplinárne

potrestaný nebol, počas výkonu trestu odňatia slobody neabsolvoval žiadny rekvalifikačný kurz ani iné formy vzdelávania, pracovne zaradený nie je a ani nebol zo zdravotných dôvodov, udržiava pravidelný kontakt s dcérou a súrodencami formou osobnej korešpondencie a telefonovania (o kontaktné návštevy a video návštevy nepožiadala), vnútorný postoj odsúdeného k jeho predchádzajúcej trestnej činnosti sa javí ako kritický, resocializačná prognóza odsúdeného je menej priaznivá, riziko recidívy trestnej činnosti je stredné s tým, že ústav odsúdeného odporúča podmienene prepustiť s probačným dohľadom za súčasného uloženia obmedzenia spočívajúceho v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok.

Ako to už bolo vyššie uvedené, odsúdený má v odpise registra trestov 8 záznamov, čo znamená, že odsúdený sa už v 8 prípadoch trestnej činnosti, a to majetkového, ako aj násilného charakteru dopustil (aj keď niektoré jeho predchádzajúce odsúdenia boli zahladené, z hľadiska hodnotenia jeho osoby, sa fikcia neodsúdenia na skutočnosť, že aj v týchto prípadoch sa trestného činu dopustil, nevzťahuje) a naznačuje jeho ľahostajný prístup k dodržiavaniu všeobecne záväzných a všeobecne akceptovaných pravidiel správania sa. Navyše odsúdený v minulosti už podmienene prepustený 3x bol (vo veciach Okresného súdu Považská Bystrica, spisovej značky 1T/1299/74, Obvodného súdu Bratislava 3, spisovej značky 5T/19/95 a Okresného súdu Pezinok spisovej značky 2T/89/2000), teda už 3x mal možnosť preukázať, že naňho nie je potrebné pôsobiť celým trestom odňatia slobody, pretože po výkone jeho časti je schopný sa polepšiť do takej miery, že v budúcnosti už trestnú činnosť páchať nebude, no túto možnosť nevyužil a následne sa opakovane trestnej činnosti dopúšťal. Na tomto závere nič nemení skutočnosť, že v skúšobnej dobe podmienene prepustenia sa osvedčil, teda podmienky skúšobnej doby plnil a v tom čase trestnú činnosť nepáchal, keďže opakovane po uplynutí skúšobnej doby sa ďalšej trestnej činnosti dopustil, čo znamená, že odsúdený sa z doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody a možnosti byť predčasne podmienene prepustený (3-krát) nepoučil, trestnú činnosť páchať neprestal, ale viedol riadny život a trestnú činnosť nepáchal len počas skúšobnej doby (s motiváciou, aby nedošlo k premene zvyšku trestu odňatia slobody, z ktorého bol podmienene prepustený), čo o jeho schopnosti poučiť sa z výkonu trestu odňatia slobody a možnosti byť podmienene prepustený, nesvedčí. Z celkového pohľadu bol odsúdený vo výkone nepodmieneného trestu odňatia slobody 5x, no z výkonu trestu sa nepoučil a následne opätovne trestnú činnosť páchal ďalej. Niet preto dôvodu veriť, že práve teraz sa odsúdený polepšil viac než v predchádzajúcom prípade, že teraz už skutočne ďalšiu trestnú činnosť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody páchať nebude. Uvedené potom ďalej nasvedčuje tomu, že páchanie trestnej činnosti u odsúdeného nie je možné považovať iba za jednorazové (ojedinelé) vybočenie z inak riadneho spôsobu života, ale naopak je potrebné ho považovať za vžitý spôsob života, preto len ťažko možno uveriť jeho tvrdeniu, že svoj doterajší život prehodnotil a už viacej trestnú činnosť skutočne páchať nebude (takéto predsavzatie mal možnosť opakovane preukázať a po podmienennom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody dokonca trikrát, no neurobil tak a trestnú činnosť ďalej páchal).

Navyše z hodnotenia českej väznice plynie, že v prvej polovici výkonu trestu odňatia slobody mal odsúdený problém aj v prísne kontrolovaných podmienkach ústavu na výkon trestu odňatia slobody dodržiavať pravidlá riadneho vedenia života (bol disciplinárne potrestaný a program zaobchádzania po určitý čas neplnil). Po dobu výkonu trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky od októbra 2021 až do súčasnosti, teda necelých 5 rokov už program zaobchádzania plnil, avšak počas tejto pomerne dlhej doby získal len 2 odmeny a 1 kladný poznatok.

Z relatívne pozitívneho hodnotenia odsúdeného ústavom je potom zrejmé, že odsúdený je schopný v kontrolovaných, uzavretých podmienkach ústavu, po určitej dobe potrebnej na adaptáciu, riadne sa správať, plniť si svoje povinnosti, deklarovať kritický postoj k trestnej činnosti, akonáhle však kontrolu nad svojou osobou v uzavretých podmienkach ústavu nemá, dopúšťa sa trestnej činnosti so stupňujúcou závažnosťou.

Aj najvyšší súd preto dospel k záveru, že odsúdený materiálne podmienku podmienene prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody spočívajúcu v naplnení očakávania, že v budúcnosti povedie riadny život, nespĺňa, a preto ho nie je možné z výkonu trestu, ktorý momentálne vykonáva, podmienene prepustiť.

[Najvyšší súd na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel zároveň k záveru, že odsúdený nepreukázal ani tú skutočnosť, že sa polepšil, keďže jeho relatívne dobré správanie sa vo výkone trestu odňatia slobody považoval za prejav jeho prispôsobenia sa kontrolovaným uzavretým podmienkam výkonu trestu, nie polepšenia, vzhľadom ale na to, že táto podmienka je kumulatívne neoddeliteľne spätá s preukázaním predpokladu, že odsúdený v budúcnosti, teda po prepustení z výkonu trestu povedie riadny život, ktorú ani krajský súd nepovažoval za naplnenú, a preto odsúdeného podmiennečne z výkonu trestu neprepustil, iný čiastočný záver najvyššieho súdu o ne/naplnení materiálnych podmienok pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu nepredstavuje rozhodnutie v neprospech odsúdeného/sťažovateľa (ani krajský súd ho neprepustil)].

Z vyššie uvedeného vyplýva, že aj keď odsúdený bol 2-krát disciplinárne odmenený a má jeden kladný zápis, svoje povinnosti si plní, jeho správanie je aktuálne na požadovanej úrovni, s tým, že z hodnotenia ústavu ďalej plynie, že odsúdený stanovený cieľ programu zaobchádzania plní, pričom k spáchanej trestnej činnosti zastáva kritický postoj, vzhľadom na predchádzajúcu trestnú minulosť, na to, že v minulosti už trikrát podmiennečne prepustený bol, pritom po uplynutí skúšobnej doby podmiennečného prepustenia, opätovne začal trestnú činnosť páchať, na adaptačné problémy vo väznici v Českej republike, kde určitú dobu program zaobchádzania neplnil a bol disciplinárne potrestaný, jeho relatívne dobré hodnotenie správania sa v podmienkach ústavu na území Slovenskej republiky je nutné hodnotiť len ako prispôsobenie sa podmienkam výkonu trestu odňatia slobody, nie však ako preukázanie polepšenia, pričom zároveň v prejednávanej veci niet spoľahlivého podkladu pre záver, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život.

K sťažnostným námietkam odsúdeného sa žiada ešte uviesť, že aj keď odsúdený formálnu podmienku plynúcu z ustanovenia § 67 ods. 1 Trestného zákona, teda vykonanie troch štvrtín (deviatich rokov v prejednávanej veci) uloženého trestu (vo výmere 12 rokov) jednoznačne splnil, čo konštatoval aj súd prvého stupňa, nesplnil materiálne podmienky podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, preto rozhodnutie krajského súdu je v súlade so zákonom, a to aj keď súd prvého stupňa vo výroku napadnutého rozhodnutia a jeho dôvodoch výslovne (použitím paragrafového označenia) na predvetie § 66 Trestného zákona formulujúceho materiálne predpoklady pre rozhodnutie o podmiennečnom prepustení z výkonu trestu nepoukázal, každopádne však zrozumiteľne vysvetlil, čo pod materiálnymi podmienkami rozumie.

Na námietky odsúdeného, že už trikrát podmiennečne prepustený bol a v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia sa osvedčil, dal najvyšší súd odpoveď vyššie. Inak zjednodušene povedané nejde o okolnosť, ktorá by vyznievala v prospech odsúdeného, keďže tak tomu by bolo za situácie, ak by odsúdený po prvom (poľahke druhom) podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody a z dobrodenia zákona v podobe podmiennečného prepustenia z takéhoto trestu definitívne poučil a ďalej (už nikdy) trestnú činnosť nepáchal. Odsúdený však túto možnosť (preukázať, že z výkonu trestu a možnosti byť predčasne podmiennečne prepustený, sa poučil) nevyužil a potom, čo bol ukončený v podstate dohľad nad jeho správaním v podobe skúšobnej doby, opätovne začal trestnú činnosť páchať, čo o jeho poučení sa z výkonu trestu odňatia slobody a možnosti byť podmiennečne predčasne prepustený, nesvedčí.

Podľa dlhodobu ustálenej súdnej praxe, na ktorú najvyšší súd vyššie poukázal (primerane R 5/2017) materiálnu podmienku možnosti očakávať, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život v zmysle § 66 ods. 1, predvetie, Trestného zákona je potrebné skúmať aj pri zohľadnení okolností predchádzajúceho života odsúdeného, vrátane jeho skorších odsúdení, inak povedané, u osoby, ktorá v minulosti opakovane trestnú činnosť páchala (recidivistu), je vyšší predpoklad, že sa opätovne trestnej činnosti dopustí ako u prvotrestanej osoby, u ktorej môže ísť len o ojedinelé vybočenie z inak riadneho spôsobu života. Samozrejme skutočnosť, že v osobe navrhovateľa na podmiennečné prepustenie ide o recidivistu, sama osebe dôvodom pre nevyhovenie takému návrhu (na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody) nie je, ale je potrebné ju vyhodnocovať v kontexte ďalších skutočností a okolností, ako to urobil aj najvyšší súd v tomto rozhodnutí, preto nie je možné súhlasiť s názorom sťažovateľa, že prihládanie na predchádzajúce jeho odsúdenia by mu apriori znemožnilo „nádej“ na podmiennečné

prepustenie.

Preto senát najvyššieho súdu jednomyseľne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, teda sťažnosť odsúdeného postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.